

Varetægtsfængsling kan ske, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængslingen for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Med henblik på at skabe parallelitet mellem den foreslåede bestemmelse om frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist, og udlændingelovens § 35 om varetægtsfængsling af udlændinge, der er udvist ved dom, foreslås der tilvejebragt en udtrykkelig lovhjemmel til at varetægtsfængsle en asylansøger, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22-24, efter straffens udståelse med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning, jf. den i lovforslagets § 1, nr. 3, foreslåede § 35, stk. 2.

Det forudsættes, at politiet søger at sikre, at asylansøgere, der er udvist ved dom, varetægtsfængsles i videst muligt omfang efter den foreslåede bestemmelse parallelt til den ovenfor foreslåede frihedsberøvelsesadgang over for asylansøgere, der er administrativt udvist.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at asylansøgere, der er udvist ved dom, afskæres fra at færdes frit her i landet efter straffens udståelse (eller efter modtagelsen af en dom om betinget frihedsstraf), og indtil udvisningen kan endeligt fuldbyrdes.

På den baggrund vil varetægtsfængslingen som udgangspunkt kunne opretholdes, indtil asylansøgningen er færdigbehandlet. Det er dog en forudsætning, at varetægtsfængslingen kun vil blive opretholdt i det omfang, asylsagsbehandlingen ikke trækker unødigt i langdrag. Med hensyn til varetægtsfængslingens tidsmæssige udstrækning henvises til det ovenfor anførte herom vedrørende forslaget om frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist.

Udlændinge, der ikke er asylansøgere, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, vil fortsat kunne varetægtsfængsles i det omfang, det sker i dag, efter udlændingelovens § 35, stk. 1.

2.2. Frihedsberøvelse af asylansøgere med henblik på at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet

Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet oplever det som et væsentligt problem i det daglige arbejde med behandlingen af asylsager, at asylansøgere uden rimelig grund udebliver fra de afhøringer, samtaler m.v., som de pågældende tilsiges til i forbindelse med sagsbehandlingen. Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet har således oplyst, at der forekommer udeblivelser i et omfang, der svarer til to udeblivelser om dagen, og at det er det klare indtryk, at udeblivelserne i vidt omfang sker for at trække sagsbehandlingen i langdrag.

Betydningen heraf er – foruden forsinkelsen af sagens behandling – væsentlig spildtid hos udlændingemyndighederne og ekstraudgifter til tolke, der forgæves er tilsagt til asylsamtaler. Disse udeblivelser har også negative konsekvenser for de asylansøgere, der ikke misbruger eller udnytter asylsystemet, idet spildtiden hos myndighederne generelt medvirker til at forlænge sagsbehandlingstiderne.

Hertil kommer, at et ikke ubetydeligt antal asylansøgere angiver en forkert alder eller nationalitet. Rigspolitiet har oplyst, at der i 2000 skønsmæssigt blev foretaget ca. 400 sprogtests og 25 aldersundersøgelser. 18 ud af de 25 aldersundersøgelser har ført til ændret registrering af den pågældendes fødedata. Det er endvidere Udlændingestyrelsens og Rigspolitiets generelle vurdering for så vidt angår asylansøgere fra SNG-landene, at en meget stor del af resultaterne fra de gennemførte sprogtests afkræfter ansøgerens egne oplysninger om sin nationalitet. Det er Rigspolitiets vurdering, at det i nogle tilfælde forekommer, at gennemførelse af sprogtest eller aldersundersøgelse kan undlades, fordi en asylansøger – over for hvem Udlændingestyrelsen eller politiet tilkendegiver at ville foretage en sprogtest eller aldersundersøgelse – ændrer den oprindelige angivne forklaring om sin nationalitet eller alder.

Endelig er der mange asylansøgere, der bevidst tilslører deres identitet og rejserute bl.a. ved at bortskaffe pas og andre dokumenter, ved at fjerne mærkater fra tøj m.v. og ved ikke at ansøge om asyl ved indrejsen.

Udlændingeloven indeholder i § 36, stk. 2, 2. pkt., hjemmel til at frihedsberøve en asylansøger, hvis den pågældende udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt. Det følger af lovbemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 257 af 1. april 1992, side 10 og 21-22), at det vil være en forudsætning for at kunne frihedsberøve, at udlændingen har fået kendskab til, at han skal komme til stede ved afhøringen, og om tid og sted herfor. Er udeblivelsen undskyldelig, f.eks. på grund af sygdom, kan frihedsberøvelse ikke ske. Det følger endvidere af bemærkningerne, at såfremt en asylansøger frihedsberøves efter bestemmelsen, forudsættes det, at afhøringen søges gennemført så snart som muligt. Bestemmelsen giver således adgang til en ganske kortvarig frihedsberøvelse – fra nogle få timer til under et døgn og har alene til hensigt at sikre asylansøgerens tilstedeværelse ved afhøringen. Kan afhøringen ikke gennemføres inden for dette tidsrum, må den pågældende løslades.

Der er ikke i dag hjemmel i udlændingeloven til at frihedsberøve asylansøgere, der gennem deres adfærd